

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 097-0-Kž-06-000099
Brčko, 02.07.2007. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Šakić, u kaznenom predmetu optuženog Š.M. sina M. iz B., zbog kaznenog djela – Bludne radnje iz članka 205. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama branitelja optuženog Š.M., odvjetnika Dž.Z. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-0-K-06-000174 od 14.07.2007. godine, na javnoj sjednici vijeća održanoj dana 28.06.2007. godine u prisutnosti Zamjenika Javnog Tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Gojka Stjepanović, optuženog Š.M. i njegovog branitelja S.M. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, a koja je pristupila po zamjениčkoj punomoći odvjetnika Dž.Z., donio je i javno objavio dana 02.07.2007. godine

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalba branitelja optuženog Š.M., odvjetnika Dž.Z. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i žalba Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, te presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-0-K-06-000174 od 14.07.2007. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-0-K-06-000174 od 14.07.2007. godine, optuženi Š.M. oglašen je krivim da je radnjama poblize opisanim u izreci navedene presude počinio kazneno djelo – Bludne radnje iz članka 205. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a BD BiH), za koje ga je prvostupanjski sud primjenom navedenog zakonskog propisa te članka 7., 42., 43. i 49. KZ-a BD BiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci.

Prvostupanjski sud je oštećenu S.H. sa oštetnim zahtjevom uputio na parnicu.

Optuženi je obvezan da na ime troškova kaznenog postupka plati iznos od 30,00 KM i na ime paušala za rad suda iznos od 100,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude, pod prijetnjom prinudne naplate.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili branitelj optuženog po službenoj dužnosti Dž.Z., odvjetnik Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 299. stavak 1. ZKP-a BD BiH), odluke o kazneno-pravnoj sankciji i troškovima postupka, te Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, zbog odluke o kazni (članak 300. stavak 1. ZKP-a BD BiH).

U obrazloženju žalbenih razloga branitelj optuženog navodi da je prvostupanjski sud iz utvrđenog činjeničnog stanja izveo pogrešan zaključak o relevantnim činjenicama. Sud je utvrđeno činjenično stanje zasnovao na iskazu maloljetne – oštećene S.H., iskazu njene "nene" P.H. i njenog brata O.A., iako P. i O. nemaju neposrednih saznanja o ovom događaju. Saznanja "nene" P.H. potječu iz onog što joj je navodno oštećena ispričala, a svjedok O.A. je samo vidio iz automobila maloljetnu S.H. u društvu sa optuženim Š.M., s tim što ovaj svjedok nije mogao potvrditi koji je to dan bilo i da li se taj dan predmetni događaj desio.

Prvostupanjski sud prihvata i iskaz maloljetne S.H., a ne prihvata obranu optuženog Š.M. i iskaz svedokinje B.H. tvrdeći da ta svjedokinja nema relevantnih saznanja o događaju iako je optuženi izjavio da je te prilike bila prisutna B.H., pa se postavlja pitanje da li optuženi Š.M. i svjedoci O.A. i B.H. govore o istom vremenu (događaju). Bez obzira na sve ove okolnosti sud je punu vjeru poklonio iskazima onih svjedoka koji nisu bili prisutni kritične prilike.

Pažljivom ocjenom činjenica može se zaključiti da optuženi nije poduzeo bilo koju radnju koja je usmjerena na zadovoljavanje spolnog nagona, pa kako se bludne radnje mogu izvršiti samo na tijelu ili dodirrom tijela druge osobe motiviranog zadovoljavanjem seksualne pohote, u konkretnom slučaju nema dokaza za utvrđenje iz izreke presude. Zbog pogrešno izvedenih zaključaka iz utvrđenog činjeničnog stanja, sud je optuženog oglasio krivim i izrekao mu kaznenu sankciju, te obvezao na naknadu troškova postupka.

Na kraju branitelj optuženog predlaže da ovaj sud uvaži njegovu žalbu, pobijanu presudu ukine i odredi održavanje rasprave ili preinači prvostupanjsku presudu, tako što će donijeti oslobađajuću presudu.

U svojoj žalbi Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine navodi da izrečena kazna optuženom od 8 (osam) mjeseci zatvora nije adekvatna težini počinjenog kaznenog djela i da se takvom kaznom ne može ostvariti svrha kažnjavanja s aspekta specijalne, a ni generalne prevencije. Sud je pri odmjeravanju kazne uzeo u obzir sve okolnosti od kojih ovisi vrsta i visina kaznene sankcije, ali nije u dovoljnoj mjeri cijenio

otežavajuće okolnosti koje su zahtijevale strožije kažnjavanje optuženog, posebice činjenicu da je žrtva kaznenog djela dijete staro svega osam godina.

Stoga se u žalbu Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine predlaže da ovaj sud uvaži žalbu i preinači prvostupanjsku presudu u pogledu izrečene kazne, tako što će optuženom izreći strožiju kaznu u granicama propisane kazne za kazneno djelo za koje mu se sudi.

Na javnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda održanoj 28.06.2007. godine branitelj optuženog S.M., odvjetnik Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i Zamjenik Javnog Tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Gojko Stjepanović, ostali su u cijelosti kod navoda i prijedloga iznesenih u pismeno izjavljenim žalbama.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu članka 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH), u dijelu u kojem se pobija žalbama branitelja optuženog i Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude, zbog slijedećih razloga:

Razmatrajući žalbeni prigovor branitelja optuženog Š.M. u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja i činjeničnog zaključka suda o kaznenoj odgovornosti optuženog, ovaj sud je našao da je ovakav prigovor branitelja u cijelosti neosnovan. Naime, točno je da je prvostupanjski sud utvrđeno činjenično stanje utemeljio na iskazu oštećene maloljetne S.H., što je sasvim razumljivo, ako se ima na umu priroda kaznenog djela koje se optuženom stavlja na teret. Ovo zbog toga što nije realno očekivati da će počinitelj ovakvog kaznenog djela poduzeti radnju počinjenja pred drugim osobama ili na mjestu izloženom pogledima prolaznika, u kom slučaju bi se moglo računati na "neposredne svjedoke – očevice" ovakvog događaja, pa kako u konkretnom slučaju takvih svjedoka nema, sasvim je razborito da relevantne činjenice za postojanje predmetnog kaznenog djela i kaznene odgovornosti optuženog sud crpi u preovlađujućem dijelu iz iskaza oštećene, koja je ujedno žrtva zadovoljavanja spolnog poriva optuženog. Pri ocjeni ovog iskaza sud je svakako imao u vidu životnu dob maloljetne S.H., koja u tom uzrastu nije mogla imati apsolutno nikakvih saznanja o spolnosti. Zbog toga je po ocjeni ovog suda njen iskaz dat tijekom prvostupanjskog postupka u tolikoj mjeri uvjerljiv da se ne može dovesti u sumnju njegova istinitost, kada tvrdi da ju je optuženi poveo prema kući i kod "S. prodavnice" joj rekao da mu stavi ruku u džep od hlača, ako joj je hladno po rukama, nakon čega joj je rekao da ga uhvati za "sramotno tijelo" i da ga dira. Kada je maloljetna S.H. htjela da istrigne svoju ruku, optuženi joj to nije dopustio držeći njenu ruku, da bi je nakon par minuta uspjela istrgnuti ruku iz džepa optuženog nakon čega je on pobjegao.

Opravdano je prvostupanjski sud poklonio "punu vjeru" ovakvom iskazu maloljetne S.H. jer je iz sadržaja iskaza i razine zrelosti tako malog djeteta očigledno da takav jedan događaj ona nije mogla izmisliti ili improvizirati, a da se on odista nije dogodio. U tom smislu je relevantan iskaz "nene" P.H., kojoj je maloljetna S.H. sve ispričala, a ona je pred prvostupanjskim sudom samo prenijela ono što joj je unuka

povjerila, tako da po ocjeni ovog suda nema osnova da se sumnja u istinitost iskaza P.H., bez obzira što se radi o svjedoku koji nema "neposrednih opažanja i saznanja", kako to u žalbi prigovara branitelj optuženog. Na isti način treba promatrati i iskaz svjedoka O.A., čije svjedočenje nije od značaja za utvrđenje ključnih činjenica vezanih uz počinjenje predmetnog kaznenog djela, nego je bitno u tolikoj mjeri da je uočio momenat da je maloljetna S.H. bila "u društvu" sa optuženim pri povratku iz škole, tako da se time otklanjaju sumnje u to da li je optuženi bio u društvu sa oštećenom. To što ovaj svjedok nije vidio da li S. drži ruku u džepu optuženog, ne umanjuje značaj njegovog iskaza kao potkrijepljujućeg dokaza vezanog za odlučne činjenice utvrđene na temelju iskaza oštećene maloljetne S.H. i njene "nene" P.H.

Slijedom takvog utvrđenja prvostupanjski sud opravdano nije mogao prihvatiti obranu optuženog jer je potpuno u suprotnosti sa utvrđenim činjenicama, a iskaz svjedokinje maloljetne B.H. nije od značaja za ovaj predmet jer je iz iskaza maloljetne S.H. razvidno da ova svjedokinja kritične prigode nije bila prisutna ovom događaju, iako inače često zajedno ide iz škole sa oštećenom.

U tom smislu je po ocjeni ovog suda prvostupanjski sud potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje, našavši da su se u nesporno utvrđenim radnjama optuženog Š.M., opisanim u izreci prvostupanjske presude, ostvarila sva zakonom utvrđena obilježja kaznenog djela – Bludne radnje iz članka 205. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a BD BiH.

U izjavljenoj žalbi branitelj optuženog nije obrazložio u kom smislu prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o kazneno-pravnoj sankciji i troškovima postupka, pa se ovaj sud nije mogao upustiti u razmatranje ovog žalbenog razloga. Obzirom da je iz utvrđenog činjeničnog stanja nedvojbeno utvrđeno da je optuženi počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, prvostupanjski sud je pravilno odmjerio kaznu optuženom i obvezao ga na plaćanje troškova kaznenog postupka u iznosu od 30,00 KM, te paušal u iznosu od 100,00 KM.

Kako je u pitanju žalba Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine na visinu odmjerene kazne zatvora optuženom u trajanju od 8 (osam) mjeseci, valja istaknuti da se u njoj neosnovano potencira da prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio otežavajuće okolnosti vezane za način na koji je optuženi poduzeo radnju počinjenja, jer je upravo te okolnosti sud cijenio pri odabiru vrste i mjere kaznene sankcije, a činjenica da je oštećena S.H. dijete uzrasta od osam godina i nije mogao posebno cijeniti kao otežavajuću okolnost pošto se radi o činjenici koja predstavlja obilježje kaznenog djela – Bludne radnje iz članka 205. stavak 2. KZ-a BD BiH, s tim što je pri odmjeravanju kazne prvostupanjski sud svakako cijenio uzrast oštećene. U tom smislu je po ocjeni ovog suda dosuđena kazna zatvora od 8 (osam) mjeseci u svemu adekvatna konkretnoj težini kaznenog djela koje je optuženi počinio. Kaznom koju je prvostupanjski sud izrekao optuženom u potpunosti će se ostvariti svrha izricanja kaznenih sankcija iz članka 42. KZ-a BD BiH.

Kako je iz do sada rečenog razvidno da su žalbe branitelja optuženog i Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine neosnovane, ovaj sud je postupajući temeljem članka 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Tanja Šakić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević